

Нова култура разговора без обавезе одговарања ушла је у наше животе на мала врата

„Како си, шта радиш?” После три сата стиже одговор: „Ево, добро, седим код куће, ти?”
Још три сата касније: „Ево, и ја. Мислио сам да се видимо, али сад је већ касно, чујемо се ових дана.”

Асинхрона комуникација за многе људе данас је основни начин разговора. Размена порука преко дигиталних медија, уз свесно сазнање да одговор може каснити неколико сати, па и неколико дана, бацила је све друге форме комуникације у други план. Мејл, СМС, поруке преко мрежа као што је „Фејсбук”, или „Вибер” – све су то медији који омогућавају асинхрону комуникацију.

Ова нова култура разговора без обавезе одговарања ушла је у наше животе на мала врата. Поруке су у почетку биле маргинална форма комуникације. Затим се појавио интернет на мобилним телефонима, све више могућности да шаљемо неограничен број порука и слика, и тада је све ово ескалирало.

Психолози су почели да проучавају колико је овај начин комуникације променио наше животе и међуљудске односе. Резултати су крајње занимљиви.

Најчешћи разлог због којег људи бирају овакву форму комуникације је управо то што не морају да одговоре одмах. Људи ово користе у разним ситуацијама. Уколико се ради о некој непријатној теми, могу да смишљају дипломатски одговор. Уколико се ради о стручном разговору, могу да оду на „Гугл” да сазнају нешто о наведеној теми како би

испао паметнији. Ако се дешава флерт између двоје људи, опет, свако од њих може добро да размисли о следећој реченици.

Када се упореди са оваквом комуникацијом, разговор телефоном је постао превише напоран. Млађе генерације имају назив за то – „цимање”. Када неко позове неког телефоном, они кажу „немој да ме цимаш”. За њих је разговор постао превише оптерећујући.

Заиста, класичан разговор захтева моментални одговор на свако питање. Ми сада имамо целу једну генерацију младих људи који расту тако да нису навикли на овакав традиционални начин комуникације. За њих је једини нормалан дијалог овај у којем не мора да се одговори одмах, а све друго је мучење.

Чак и за старију генерацију ово делује примамљиво, јер класичан разговор има многе мане у односу на асинхрону комуникацију. Једна од мана је то што је разговор тешко прекинути. Често се дешава да један саговорник „гњави” овог другог и пролонгира причу у недоглед. Из страха да не упадну у ове бесконачне разговоре, људи прибегавају дигиталним порукама.

Дигитална комуникација је донела и одређену дозу неозбиљности. Када се људи договоре нешто „преко порука”, то схватају превише олако. На пример, некада су се људи договарали да се нађу у пет сати поподне, и свако би се појавио на том месту у договорено време. Сада, људи знају да увек имају са собом мобилне телефоне, и увек могу да помере или чак откажу то виђање. Често то и ураде. „Хеј, ипак сам се предомислио, нешто ми је искрсло, не могу данас”, написаће пола сата пре договореног времена. Не морају да објашњавају шта је искрсло, не морају да се брину да ли ће им глас задрхтати.

Ова неозбиљност коју доноси асинхрона комуникација протеже се и на романтичне односе. Раније су људи флертовали са једном особом у једном тренутку, и тај флерт би се евентуално претворио у нешто више. Сада, размењују ове асинхроне поруке током целог дана са више особа, што доводи до низа бесмислених, површних односа и расплињавања енергије, без икакве шансе да се та спорадична размена порука претвори у нешто озбиљније.

Интровертне особе имају највише користи од овог новог начина комуникације. Тренутни бестселер у Америци је књига „Тихи: Моћ интровертних људи у свету који не престаје да прича”, ауторке Сузан Кејн. Она говори управо о томе – како је асинхрона комуникација омогућила интровертним и паметним људима да коначно дођу до изражаја. Свет је одувек фаворизовао екстровертне људе и оне који се добро сналазе у разговору лицем у лице, неправедно запостављајући све који би имали шта паметно да кажу када не би били стидљиви. Сада, с оваквим начином комуникације, интровертни људи коначно могу да покажу своје потенцијале.

Све у свему, постоје многе предности и мане оваквог комуницирања, али битно је знати да данашњи свет – па чак и велике одлуке великих људи – добрим делом почивају на оваквом виду комуникације.

*Факултет за медије и комуникације

(Политика)